

Skikkelse i sort Klædesfrakke og hvidt Slips, der sad i en lille Sløjfe foran det stærkt fremtrædende Adamsæble. Fra et blegt og magert Ansigt stirrede et Par barnligt lyseblaa Øjne frem med et aabent Blik. Over Panden, der var høj og stærkt hvælvet, laa et blondt, i Enderne svagt kruset Haar. Paa Spidsen af Hagen og langs den nederste Rand af Kinderne groede fine, lyse Dun.

Lige over for ham sad Provst Tønnesen i en gammeldags Lænestol med Øreklapper. Han var en kæmpebygget Prælatskikkelse med snehvidt, kort studset Haar, under hvilket man overalt skimtede den rosenrøde Haarbund. Bag de langt nedhængende, endnu ganske sorte Bryn lyste to mørkegraa Ildøjne, der i Forening med Næsens og Læbernes fyldige Former meddelte det skægløse Ansigt et halvt sydlandsk Udseende. Heller ikke i sin Paaklædning lignede han en almindelig dansk Landsbypræst. Fra det skinnende hvide Kammerdugs Halstørklæde, der sad stramt om hans røde Tyrehals, til hans mønstrede Silkevest og de blankt pudsede Støvler, aabenbarede han en hos saadanne Folk usædvanlig aarvaagen Sans for den ydre Anstand. Ogsaa hans Holdning og Maaden, hvorpaa han nu og da i Talens Løb nippede til en langskaffet Kulpibe med Rav-Mundstykke, røbede den selvbevidste Verdensmand.

Ved Siden af ham stod Fløjddøren aaben ind til Dagligstuen, et stort, herskabeligt udstyret Rum, hvor Husets Datter, en rød-blond Dame, sad og syede ved en højstammet Lampe med søgrøn Silkeskærm. Alt var stille rundt om. Det var, som om al Lyd var druknet i Snehavet derudenfor. Foruden Provstens Bas hørtes kun Kakkellovnsildens Buldren og den ensformige Eftersnakken af en Papegoje, der sad i et Bur inde hos Frøkenen i Dagligstuen.

Den unge Fremmede var Provstens nye Kapellan, hvis Ankomst man ikke alene i Præstegaarden, men overalt i Sognet havde ventet i største Spænding. I flere Timer, lige siden man rejste sig fra Middagsbordet, havde de to gejstlige Herrer siddet derinde i Studereværelset og drøftet allehaande Ting, deres fælles, ansvarsfulde Gerning vedrørende. Det var saa godt som udelukkende Provsten der førte Ordet. Kapellanen var en endnu ganske ung Mand paa seks og tyve Aar, og det var ikke mere